

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๕๓๐/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดสมุทรปราการ

หมายเลขดำที่ ย.๗/๒๕๖๑

ระหว่าง

นางอาภรณ์ มานะการคำ หรือนางธันยารักษ์ จารุกิจไพศาล

โจทก์

นายกำพล วงศ์นิมิตร์กุล ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ ยินยอมเสียดอกเบี้ย อัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี โดยจำเลยที่ ๑ นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างมาจำนองไว้เป็นประกัน และมีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระหนี้ แก่โจทก์ตามสัญญา โจทก์ทวงถามแล้วจำเลยทั้งสามเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชำระหนี้ พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และบังคับจำนอง

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภค หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้รับความตามคำฟ้องว่า โจทก์ให้จำเลยที่ ๑ กู้ยืมเงินโดยเรียกดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทน แต่ตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงของ

/เจ้าพนักงานคดี ...

เจ้าพนักงานคดีปฏิบัติการ ศาลจังหวัดสมุทรปราการได้ความว่า โจทก์ไม่ได้ทำธุรกิจให้บุคคลอื่น กู้ยืมเงินเป็นการทั่วไป เหตุที่โจทก์ให้จำเลยที่ ๑ กู้ยืมเงินเนื่องจากจำเลยที่ ๑ เป็นบุตรของ จำเลยที่ ๒ ซึ่งจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เป็นเพื่อนกับโจทก์ เมื่อจำเลยที่ ๑ มีปัญหาด้านการเงิน ในการประกอบธุรกิจจึงได้มาขอความช่วยเหลือจากโจทก์ และจำเลยที่ ๑ ได้กู้ยืมเงินโจทก์ เพื่อนำไปใช้ในธุรกิจของจำเลยที่ ๑ ดังนี้ โจทก์จึงไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ส่วนจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้กู้ยืมเงินโจทก์เพื่อนำไปใช้ในกิจการของจำเลยที่ ๑ อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากเงินกู้ที่ได้รับจากโจทก์อีกต่อหนึ่ง จำเลยที่ ๑ จึงไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้บริโภค โจทก์และจำเลยที่ ๑ จึงไม่มีนิติสัมพันธ์ในฐานะผู้ประกอบธุรกิจ กับผู้บริโภคต่อกัน การที่โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ในมูลหนี้เงินกู้และจำนอง โดยให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันตามฟ้อง จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภค กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภค สินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

